N:r 7. Årg. 16 1 April 1911. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

耶和華以拉

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redigeras af ERIK FÖLKE och EMMA BESKOW. | Expedition: Malmtorgsgatan 8. | Telegramadress: »Sinim», Stockholm. | Telefon: Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35

Innehåll: Lärjungasorg och lärjungaglädje. — Från hemarbetet. — Ding, Shantungs apostel. — Våra missionärskandidater. — Gosskolan i Tungchow-fu. — Meddelanden från Kaifeng-fu i Honan. — Guds underbara verk i Korea III. — Han såg dem vara i nöd. — Axplock ur bref. — Den indiska furstinnans docka. — Hemvändande missionärer. — För S. M. K:s Missions- och böneskretsar.

Gosskolan i Tungchow-fu. (Se sid. 52).

Lärjungasorg och lärjungaglädje.*

I.

Första akten: Och lärjungarne voro svårligen bedröfvade . . . snart förhärliga honom.

Om man skulle söka samla de grundtankar, som genomgå det nu upplästa stycket af passionshistorien, synes det mig, att det skulle vara under dessa ord: *lärjungasorg* och *lärjungaglädje.*

Vill man lära känna en människa, må man söka sig väg in i hennes hjärta för att lära känna, hvad det är, som djupast och innerst bedröfvar, sårar och tynger henne, och likaså, hvar hennes lifs glädje är att finna. Vet man detta, då vet man något så när, hvad denna människa går för.

Det är nu icke så, att vi alltid lägga i dagen det, som vi djupast känna. Det kan ock finnas människor, som äga en ovanlig sinnesstyrka, så att

* Passionspredikan af kyrkoherde Fr. Hammarsten, stenografiskt upptecknad.

de kunna dölja sin sorg för andra. Likaså kan glädjen vara ett djupt vatten, hvilket icke alltid hämtas upp.

Men hvad *lärjungasorgen* och *lärjungaglädjen* beträffar, den sorg och den glädje, som utmärker en människa såsom *Jesu* lärjunge, den döljer hon icke, fastän den ligger så djupt, att den är det djupaste, hon äger. Hon har ingen anledning att dölja den. Om två för hvarandra alldeles okända personer, som båda älska Herren Jesus, tillfälligtvis sammanträffa t. ex. på en resa och få vara tillsammans några timmar, händer det knappast, att de skiljas utan att hafva dragit känsel på hvarandra, utan att den ene uppdagat för den andre, hvad som är hans lifs djupaste grund.

När det nu talas om lärjungasorg och lärjungaglädje, är det därför ett *rannsakande* ord för oss alla, ett ord, som bör ställa oss för ögonen vår egen ställning till Gud. Och det finnes ingen möjlighet, att vi skola bedraga oss, om vi verkligen vilja *veta* sanningen.

När vi nu se på vår text, möter oss först *lärjungasorgen*. I sista raden af det stycke, som föregår vår text, heter det: »När Jesus hade sagt detta, vardt han bedröfvad i sin ande.» Och i den första raden af vår text möta oss dessa ord: »Då begynte lärjungarna vara illa tillfreds.» Ja, de två raderna ligga icke långt ifrån hvarandra. I en troendes lif är det så, att *Jesu sorg* är *lärjungarnas sorg*. Och när lärjungarna därtill hafva en misstanke, att det är öfver *dem*, han är bedröfvad, då är det riktigt illa beställdt med deras mod.

Jesus hade sagt, att det var förräderi å bane. Han hade talat om för lärjungarna, att den sak, åt hvilken han egnat hela sitt lif, och för hvilken han nu skulle offra sig, hade blifvit förrådd. Jesu sak låg tung på lärjungarnas hjärtan. De hade allt gemensamt med sin Herre och Frälsare. Det som han lefde för, var också för dem lifvet. De förstodo icke mycket sin Mästare. Men de visste, att han hade en stor lifsuppgift. De hoppades allt af den, och nu skulle hans sak vara förrådd!

Låtom oss fråga oss: Hur tung ligger Jesu sak på *våra* hjärtan? Att han har en uppgift, som han vill hafva fram i världen, det veta vi alla. Vi bruka ju tala om Herrens rikssak. Det är ett stort, härligt mål, för hvilket han har lefvat, och för hvilket han har gifvit sitt lif. Hur tung ligger denna hans sak på våra hjärtan? Är det så, att när vi se den förrådd ute i lifvet, misskänd, missförstådd och utsatt för motstånd, detta tynger på oss? Se, det är *lärjungasorg!* Den sorgen finns icke i världen såsom värld betraktad, endast i lärjungakretsen.

Men hvad som var värre än allt annat för lärjungarna, var, att en af dem, en i deras egen krets skulle vara förrädare. Om det blir uppdagadt ute i världen, att en af dessa, som gått under namn af Jesu lärjungar, icke är annat än en skrymtare, så brukar det icke vålla bedröfvelse, utan många skina då tvärtom upp och säga med triumf: »Är det icke det, vi alltid sagt? Sådana äro de allesammans!» Det är skadeglädje, icke bedröfvelse.

Ja, det är ingenting, som så uppdagar, *hvar* vi hålla till, som vår hjärtesorg eller vår hjärteglädje. Och hvad är det, som man lättare hittar i lifvet än sin egen sorg? Efter den behöfver man icke söka med ljus och lykta. Och glädjen, äfven den gifver sig nog tillkänna. Den behöfver man heller icke länge söka efter. Och hvad, mina vänner, borde vara oss mer angeläget än att veta, *hvar* vi hålla till?

Men ännu djupare går lärjungabedröfvelsen än därhän, att man misstänker en annan i lärjungakretsen, som man hållit för en broder. Man måste, såsom lärjungarna här, hvar och en i sin stad vända sig till Jesus och fråga: »Herre, Herre, är det jag?» Det var ingen, som icke bar fram den frågan tyst eller högt till sig själf, till sin granne eller till Jesus. Till och med Judas måste börja fundera: »Är det jag?» Den tanken hade säkert aldrig förr träffat honom, att han skulle vara en förrädare. Men nu måste han stanna och öfverväga saken. Det var icke för lärjungarna fråga, om de hade begått någon särskild synd, utan det var fråga om trolöshet, en falsk ställning till Herren.

Visst sörja i alla tider Jesu lärjungar öfver sin synd, men det som mer än allt annat måste oroa dem, är detta: »Tänk, om hela min ställning till Herren är skef! Tänk, om allt detta, som jag bekänner, är falskhet, om jag icke är hans lärjunge, om jag har misstagit mig, bedragit mig!» Se, *det* är *lärjungasorg*, och den drabbar icke *en* gång utan många gånger, och den drabbar icke den nyss till Herren omvände utan de gamla lärjungarna. Ja, för mången blir det kanske en kamp till och med in i det allra sista.

Från hemarbetet.

»Frid och kraft i Jesus till fortsatt kamp och strid! Striden är Herrens — han vill segra genom det svaga, föraktade, det som intet är, att äran må vara hans i evighet.» Så skrifver en af våra kära medarbetare i landsorten.

Från en annan kom till vårt böne- och tacksägelsemöte den 14 dennes här i Stockholm följande telegram: »Ebenezer. Lofven Herren! Framåt på nytt! Målet outsägligt; segern säker; äran Guds!» Vi förstå och känna, att Herren på detta sätt vill rusta oss såsom fordom Josua och Israel för fortsatta uppgifter. Vi ha orsak att fatta mod, vi få taga nya steg i tro, ty om vi än icke se, hvad de innebära, så se vi dock vår fasta grund, klippan — Jesus.

En vän i Norrland skrifver: »I förgår hade vi ett Kinamöte hemma hos oss, och det var en riktigt stor skara — tyckte vi — som kom. Vi äro så tacksamma, att vi fått ordna dessa möten till bönemöten, och att det blir flera och flera, som deltaga i bönen. Syföreningar bli så lätt sällskapsaftnar. Jag tror, att det genom Guds nåd kan uträttas mer genom bönemöten. Vi tömde några sparbössor, och Herren uppmuntrade oss. Dagen därpå kom ett anonymt bref med 5 kronor till hemmet för missionärernas barn i Dufbo. Detta gladde oss mycket. Ja, han, som icke har skonat sin egen Son, hur skall han icke skänka oss allt med honom! Vidare har Herren lagt på flera hjärtan här, att vi måtte få ett sjukhus och läkare-mission därute på vårt

fält...» Det är med stor glädje vi höra, att bön är i verksamhet för dessa behjärtansvärda ändamål.

Hvad hemmet för barnen på Dufbo angår, så hafva vi redan från flera af deras föräldrar hört, hvilken outsäglig glädje de känt inför möjligheten att få till stånd ett sådant hem. Missionärernas egna barn hafva kommit med sina små bidrag till det blifvande hemmet. En af dem frågade: »Mamma, det ser väl inte självviskt ut, att vi hjälpa till att samla för hemmet?» Och en annan sade: »Mamma, om det blir ett hem, då kan mamma och pappa få resa till Kina.» Att denna sak också gått våra vänner i landet till hjärtat, förstå vi af uttalanden och i kärlek insända gåfvor från många håll.

En missionsvän skrifver: 'Det är så dyrbart veta, att Herren är *rik* öfver alla, och att han förmår fylla *alla* våra behof i härlighet. Härmed öfversändes ett litet arbete, som är förfärdigadt af en omkring 80-årig gammal gnmma. För omkring 3 år sedan blef hennes ena ben amputeradt högt öfver knäet. Hon har ju svårt att röra sig, där hon sitter i sin stol. Men Herren hjälper henne dag för dag. Det lilla arbetet (en vackert knypplad spets) kunde kanske på något sätt säljas till förmån för »Hemmet för missionärernas barn» och så bli till någon liten hjälp. Gud välsigne våra kära missionärer, hvar helst de äro, hemma eller i Kina!» — I ett annat gåfvobref heter det: »För barnhemmet från tacksamma föräldrar. 'Himmelens Gud skall låta det gå oss väl, och vi, hans tjänare, vilja stå npp och bygga. Neh 2:20.» — Må Jesus få skapa en sådan kärlekens tacksamhet hos många lyckliga föräldrar, att frukten af den blir ett hem för missionärernas barn, så att dessa, som för Jesu skull vilja låta sina föräldrar fara, därigenom bli hugsvalade, och deras föräldrar, som också för Jesu skull göra det stora offret att lämna sina små, må känna skilsmässan mindre tung!

Hvad läkaremissionen angår, så är behofvet af en sådan icke blott mycket stor, utan den skulle under närvarande förhållanden kunna blifva ett medel till att vinna många, många för Guds rike. Just i detta nummer af tidningen få vi ju äfven en liten inblick i läkaremissionens betydelse genom dr. Guinness' meddelanden från en af Kina Inlandmissionens stationer. Nu ligger sjukvården som en tung börda på våra förut mycket ansträngda syskon. Och hvad det kan innebära för dem, förstå vi af br. Bloms meddelaude, att han och hans hustru under förra året mottagit 1,149 besök af patienter, aflagt 116 besök hos sjuka i deras hem och behandlat 419 olika personer. Vi bedja våra vänner att göra denna sak till föremål för allvarlig och uthållig förbön.

Vänners hjälp för tidningens spridning vilja vi med tacksamhet gifva erkänsla åt. Så skrifver en vän: »Gnd har nppmuntrat oss med afseende på tidningens spridning. Förra året hade vi nio betalande, ehnru det var åtskilliga flera exemplar utdelade. I år begärde vi 30 ex. af vår Fader. Precis 30 ex. rekvirerade vi vid årets början i tro på att Herren skulle påminna så många att taga tidningen. Alla exemplaren gingo åt, och det skulle inte förvåna mig, om det komme flera prennmeranter. Herren gör ofta utöfver, hvad vi bedja eller tänka.»

»Ingen Gud är såsom din, o Jesurun! Han far öfver himmelen till din hjälp och i sitt majestät på skyarna.»

E. F.

Våra missionärskandidater.

S. M. K. har f. n. *tre* unga systrar, som stå under utbildning för arbete ute på fältet:

Fröken *Ester Berg*, som efter en ettårig kurs vid Sabbatsbergs sjukhus i dagarna afreser till London för att några månader vistas vid Miss Soltaus hem för kvinnliga missionärskandidater.

Fröknarna *Gertrud Halldorf* och *Ingeborg Ackzell*, båda småskollärarinnor, hvilka f. n. genomgå en kurs i bibelinstitutet vid Södertelje och sedan skola utresa till England i och för inhämtande af det engelska språket.

Må missionens vänner i flitig förbön ihågkomma dessa tre systrar äfven under denna tid, då de skola ostras för sitt viktiga kall!

Äldste Kao.

Vi hade i går den smärtsamma plikten att i jorden nedmylla stoftet af vår vän Kao, känd för många af tidningens läsare. Han dog af kräfta efter att under några månader ha vårdats på Engelska baptistmissionens sjukhus i Sianfu.

Med äldste Kao har församlingen förlorat en af sina trognaste bibelläsare och vår mission sin mest benådade predikant. Aldrig har jag sammanträffat med en kinesisk kristen, som såsom Kao närt sin själ med Guds ord och som så haft sin umgängelse i det himmelska. Begåfvad med ett ovanligt minne och i besittning af ej ringa kinesisk skolbildning var det hans lust att få studera de böcker, tidningar och broschyrer, mest i andliga ämnen, som vi hålla på stationen eller han eljest kunde förskaffa sig.

Herdesinnet var det mest framträdande draget i hans personlighet. Hans ömhet mot de svaga och hans deltagande med alla, som voro i svårigheter, har ofta predikat kraftigt för mig och andra, och hans andliga sinne i allmänhet gaf åt hans predikan en djup ton. Vid våra större möten och konferenser hafva Kaos vittnesbörd varit till stor välsignelse. Hans bortgång skall ock väcka saknad öfver hela vårt fält.

Hans arbete här i Tungchowfu distrikt har bestått i att resa omkring bland församlingarna och tjäna med predikan, firande af Herrens måltid, vigsel, begrafning o. d. samt i att för öfrigt se till och bistå de troende och verksamheten i allmänhet. Hans rapporter ha varit mig till stor nytta vid arbetets ledning. Vid en blick tillbaka kan jag endast beklaga, att ledareskapets mångfaldiga uppgifter knappast tillåtit så mycket samtal i andliga och dithörande frågor, som hans själ längtade efter.

Det var endast kort före hans död, vi fingo hud, att tillståndet var hopplöst; läkarne voro förut ovissa om sjukdomens natur. Genom brefväxling med Kao och genom bud, som jag sändt honom, hade jag fått veta, huru lycklig han var i sin ande. Medpatienterna såväl som sjukhuspersonalen igenkände i honom en man af Gud och visade honom stor välvilja och hjälpsamhet. När slutet nalkades och han fick se sin hustru, svägerska och äldste son, som gjort resan till Sianfu, blef han så glad, att han började sjunga. Det beslöts, att han skulle bäras hem, äfven fast risken var stor. Farväl-

tagandet från hans vänner på sjukhuset var rörande; många gråto. Missionsläkarna gjorde allt för att underlätta hans resa. Min vagn med släktingarna följde bären, och så kom Kao lyckligt till sitt hem för att få dö där. Han var medvetslös vid framkomsten och slutade strax därpå sitt lif.

Hans änka står nu ensam med fem barn. Det har varit mycket ömt om henne, då hon själf är klen till hälsan. Men i allt ha vi sett, huru Herren hulpit. Det var en icke ringa tröst för familjen, att de sluppo forsla Kao såsom död till hemmet. Detta kostar i Kina stora summor; sedvänjan kräfver nämligen tull för likkistor, då de föras ut och in genom stadsportar, värdshusportar och byportar. Till och med de otrogna släktingarna måste medgifva, att Gud hade hjälpt med allt.

Vid begrafningen lyckades vi få det att gå lugnt och stilla till, helt olika emot det stoj och den rusning, som annars följer, när en kista bäres ut att jordas i familjens åker. Släktingarna och byfolket lydde oss i allt och bevistade under stor stillhet begrafningsakterna. Det var gripande tänka på, att Kaos vittnesbörd i den byn nu är slut — det hörbara vittnesbördet. Jag försökte visa dem, hvilken skillnad det är mellan den rättfärdige och den ogudaktige. Må Kaos gudfruktiga lif och saliga hädanfärd få tala till deras hjärtan!

Bedjen för denna by samt för Kaos sörjande änka och barn, liksom ock att Kaos efterträdare må bli till stor välsignelse!

Eder i Herren

Hugo Linder.

Gosskolan i Tungchowfu.

(Se ill. å första sidan.)

Den 20:de jan. hade vi afslutning i vår gosskola. 18 elever, i ålder 7—26 år, hade nu fullbordat ett läsår. Klena ha väl lärarekrafterna varit hos den gamle läraren Liu, hvad de västerländska ämnena beträffar, men hans gudfruktiga sinne har uppvägt denna brist. Vi ha ju ej endast elevernas skolbildning utan äfven deras fostran såsom mål. Andan i skolan har varit mycket god, delvis ett resultat af att vi nu fått skolan på stationsområdet, där vi bättre kunnat komma i beröring med eleverna och under fritimmarna lättare kunnat öfvervaka deras uppförande.

Vår trefliga skollägenhet längs ena sidan af stationens främre gård är en riktig prydnad för stationen. Då 18 elever skola både bo och studera där, så är klart, att mycket utrymme behöfs. Vår innerliga önskan är därför att kunna få uppbygga ett hus midtemot till sofrum och matsal, så att flera läs- och klassrum kunna erhållas. Lägge Herren detta behof på någons hjärta, som kan göra något för saken!

Fyra af eleverna äro troende och församlingsmedlemmar. Vi ha hopp om att ett par af de andra också älska Jesus. Tre elever, högsta klassen, slutade i år skolan. De ha beslutat att egna sina lif åt Herrens tjänst och ha för detta syfte begärt inträde vid vårt seminarium. Det är ingen liten glädje att få se denna frukt af arbetet. Bedjen för dessa tre ynglingar! Om fyra år hoppas vi få dem tillbaka hit för att fylla det stora behofvet af skolade medhjälpare. De fingo hvarsin bibel såsom minne af sin skoltid här.

Premier, bestående af böcker samt askar med penn-stift, gåfvos åt två elever för godt uppförande samt åt två för flit. Det var första gången, jag gaf premier i skolan. Verkan häraf var slående: unga Kina är en trupp, full af ambition.

Så bekymmersam skolfrågan tett sig förut på grund af brist på goda kinesiska lärare, så ljus ligger den nu framför mig, sedan vi fått två med goda rekommendationer för nästa år. *En svensk lärare för de kristnas gossar i detta stora distrikt är dock ett djupt kändt behof.* Våra flickskolor äro redan under svenska lärarinnors ledning.

Hjälpen oss, kära missionsvänner, med bördorna för våra kristnas barn!

Eder i Jesu Kristi kärlek,
C. H. Linder.

Meddelanden från Kaifeng-fu i Honan.

Dr. *G. Whitfield Guinness* skrifver i bref af d. 26 jan.

Kära vänner!

I dag på morgonen hörde jag en af assistenterna på sjukhuset tacka Gud för 34 patienter (d. v. s. öfver en tiondel af dem, vi här fått vårda), hvilka under år 1910 lämnat sig åt Gud.

I knunen bättre fatta, hvad detta innebär, om I tagen i betraktande, att vi icke vistas på ett gammalt och väl upparbetadt arbetsfält, där stämningen i allmänhet är vänlig mot oss. På många platser, särskildt i Peking och hamnstäderna, lämna myndigheterna och de förmögnare klasserna frikostiga bidrag till sjukhusverksamheten. Men så är det icke i Honan och i all synnerhet icke i Kaifeng. Här råder den tonen, att ju mindre man har att göra med främlingarna, dess bättre! De, som komma hit, måste öfvervinna både sina egna betänkligheter och sina vänners motstånd. Men hafva de väl kommit, lära de sig att värdera, hvad de förr fruktade.

Herren har också välsignat oss inom hvarje gren af arbetet. Hvad som är särskildt glädjande, är det verkligt *andliga* sinne, som rådt bland de infödda medhjälparna på sjukhuset, och den ande af *bön*, i hvilken de utfört sitt arbete.

År 1910 kunde vi under tack till Gud få inreda några nya välbehöfliga rum såsom operationsrum, mörkrum o. s. v. Äfven fingo vi till vår glädje mottaga en sjuksköterska från London, som redan är oss till stort gagn.

Ett af våra böncämnen är, att vi måtte erhålla ett särskildt sjukhus för kvinnor. Som det nu är, hafva vi inga lämpliga rum för kvinnliga patienter. Dock, »vår Fader vet, hvad oss göres behof.»

Ett annat ämne till tacksägelse och bön är en ung kinesisk flicka vid namn Liang, som håller på att utbildas i sjukvård vid en station, tillhörande amerikanska presbyterianska missionen. Hon är en duglig och begåfvad flicka. Meningen är, att hon framdeles skall gifta

sig med en af våra elever. De skola förvisso tillsammans komma att utföra ett godt arbete i läkaremissionens tjänst.

Vår äldste assistent har börjat egen praktik i staden. Han för en stadgad, kristlig vandel, och hans hem är som en ljushärd i det omgifvande mörkret.

I hans ställe har kommit en ung man, som har för afsikt att låta grundligt utbilda sig för att sedan så mycket mer kunna tjäna Herrens sak. Vi fästa vid honom stora förhoppningar.

Våra assistenter hafva visat sig vara värdefulla medhjälpare. De kunna tillreda medicin efter latinska recept och utföra mindre operationer. F. ö. begagna de hvarje tillfälle, som bjudes dem, att förkunna evangelium. Genom sin vänlighet och sitt självuppoffrande arbete bland de sjuka vinna de många hjärtan. Den som varit längst hos oss, har också lärt att sköta laterna magica och kan på egen hand förevisa skioptikonbilder och förklara deras betydelse. Laternan är till verklig välsignelse. Många hafva genom den förts till en frälsande kunskap om sanningen. På uppmaning af min hustru hade jag en afton förevisning i regeringens flickskola, där hon vunnit ingång. Följden var, att en tid efteråt flera af lärarinnorna och åtskilliga andra damer kommo hem till oss, då vi hade ett uteslutande evangeliskt möte med skioptikonförevisning. På detta sätt utsås säden och banas väg för vidsträcktare utbredning af Guds kännedom.

På sjukhuset hållas hvarje vecka tio allmänna möten, hvarvid patienterna och alla medhjälparne äro samlade. Dessutom hållas af de manliga eleverna femton bönestunder i de olika sjuksalarna. Mycken frukt har redan visat sig häraf; särskildt hafva de infödda medhjälparna i sitt andliga lif af detta rönt välsignelse.

I denna stads högre och lägre skolor finnas öfver 5,000 studerande och i kasernerna 6,000 soldater. Tio tusen muhammedaner med 8 moskéer bilda ett samhälle för sig, särskildt svårt att nå. Här finnas ock hundratals ämbetsmän med sina familjer liksom en mängd affärsmän och handtverkare. Det ena med det andra gör, att här är ett särdeles lämpligt missiousfält. I och med det att samfärdseln med den yttre världen ökas, mångfaldigas ock de tillfällen, som erbjudas oss att verka Herrens verk, Alla möjliga utländska nyheter blifva här införda. Så t. ex. kommer elektriskt ljus i år att införas och en ångkvarn att iurättas. Vi behöfva stå rustade för alla nya tillfällen. Bedjen, att kraft och nthållighet liksom ock mycken kärlek och mycket tålamod må kännetecknа vårt arbete! Endast därigeuom kunua själar vinnas.

Följaude siffror kunna måhända vara af intresse:

	1909	1910
Patienter på sjukhuset	261	310
Öfriga sjukbehandlade	9,231	9,957
Operationer	716	933

För edert deltagande i evangelium tacka vi Gud. Mån I uppmuntras af att veta, att edert arbete icke är fåfängt i Herren! Eder lön skall icke uteblifva.

Att tro betyder, att du gifver Gud ditt hjärtas kärlek. Och där hjärtats kärlek är gifven, där är allt gifvet. **S. D. Gordon.**

Ding, Shantungs apostel.

Dings hem är beläget i en liten by i provinseu Shantung. Hans förfäder hafva i tre generationer varit kristna. Hans fäderneby blef tidigt känd, därigenom att de kristna där voro de första, som byggde sig en kyrka af tegel och kallade sin egen pastor. Ding älskade Jesus från sin tidiga barndom och bestämde sig i unga år för att ingå i Herrens tjänst. Han inträdde i den första klass, som bildades af teologie-studerande, innan dessa ännu hade någon fast skola utan måste följa sin lärare, hvart han for.

Vid tjuguåtta års ålder blef Ding ordinerad till pastor, samma år som det rysliga boxarupproret utbröt. En dag fördes han inför domaren och öfverlämnades i bödlarnes händer. De underkastade honom den gräsligaste tortyr. Med påkar, försedda med blykulor, slogo de honom, tills hans kött var som gelé. Slag af långa sågkantade bambustafvar hveno genom luften omkring honom. Femhundra slag hade utdelats. Offret hade icke mer någon kraft kvar att vrida och jämra sig, och döden syntes vara i annalkande. »Denne», som han kallades, »hårduackade Jesu efterföljare, denne djäfvul af andra graden» fördes nu tillbaka till fängelset, en håla så gräslig, att den ej kan beskrifvas.

Så snart Ding i fängelset återfått medvetandet, vittnade han, liksom fordom Paulus, för sina medfångar om Kristus. Några dagar senare skulle tortyren upprepas och fullbordas, men Gud hade i sitt råd bestämt att rädda sitt unga vittue och spara honom för stora ting. Många kristna bådo för honom, och Herren beredde honom en räddning. En trupp tyska soldater sprängde portarne till staden, och Ding blef frigifven.

Efter denna tid tjänstgjorde Ding först som pastor i en församling i Tsingtan, sedan i en grupp af smärre församlingar i ett annat distrikt af prov. Shantung. I fjol blef han genom presbyteriets euhälliga beslut fritagen från lokal pastoralvård för att helt kunna ägna sig åt evangelistverksamhet i sin hemprovins..

I denna verksamhet har Guds Ande redan på ett underbart sätt välsignat Ding. Han besökte Weihsien, där en stor missionsskola är belägen. Det påstås, att under flera år ingeu enda af eleverna i den skolan velat ägna sig åt Herrens tjänst. Ännu mer nedslående var, att det audliga lifvet i skolan nästan alldeles dött ut genom det inflytande, som utöfvats af en mängd rika hedniska ynglingar, hvilka sökt och fått inträde i skolan men endast hade till mål att skaffa sig eu engelsk uppfostran och på den vägen uå fram till ära och ännu större rikedomar. Pastor Ding började helt stilla sin verksamhet. Man fann snart öfverallt i skolan små grupper af bedjande ynglingar. Så kom den ene efter deu andre, drifven af Guds Ande, och förklarade sig villig att inträda i Herrens tjänst. När antalet ökades, började några af läroverkets styresmän komma med sina farhågor; meu pastor Ding försäkrade dem, att det låg ingen fara uti att se Gud förhärligad. På några få dagar hade 116 unge män, de mest framstående af studenterna, ibland dem en ung begåfvad kinesisk professor, afsagt sig alla lysande framtidsutsikter och bestämt sig för att blifva Kristi präster. När man frågade Ding, hvilkeu metod han användt, svarade bau: »Jag har ingen auuan metod än bön.»

Därefter besökte han staden Tsingchow, där det för flera missionssällskap gemensamma teologiska seminariet är beläget. Äfven här verkade Guds Ande med makt. Studenterna fingo nytt lif och började vittna med en ovanlig andekraft. Äldre kristna, män och kvinnor, både i staden och omkringliggande byar, blefvo på nytt gripna af Herren, och en stor skara hedningar — deras antal uppgick ända till 300, ibland dem flera ämbetsmän — blefvo nya skapelser i Kristus.

På hvarje plats, som Ding besökt, hafva de kristna blifvit kraftigt berörda och börjat lefva ett nytt lif. »Domen måste begynna på Guds hus», därom är Ding fullt öfvertygad, om någon större väckelse bland hedningarne skall kunna komma till stånd. Så har det varit i Korea, och detsamma se vi också i Kina. I en stad i Shantung vunnos på den vägen 1,400 för Kristus. »Det i världen svaga har Gud utvalt, på det att han skulle komma det starka på skam.»

Af en afgörande betydelse för Dings blifvande verksamhet var en obetydlig, liten bibelskola för gifta kvinnor, som utan några medel i tro på Gud påbörjades af honom själf samt några af hans vänner. De gifta kvinnornas olyckliga ställning, deras djupa okunnighet och det sorgliga förhållandet, att intet tillfälle erhjöds dem att lära sig läsa Guds ord, hade gått dessa vänner djupt till hjärtat. Till en början drefvo många gäck med företaget, men Ding och hans bedjande vänner höllo ut, och skolan har ända från sin början varit till stor välsignelse. Den är helt och hållet ledd och understödd af kinesiska kristna.

Men pastor Dings verksamhetsfält har ej inskränkts blott till Shantung. Såväl i Central-Kina som i Mandschuriet har han verkat, och det berättas, att i det senare landet ensamt i trakten af Liao-yang 200 män afgjort sig för Kristus. I det kristendomsfientliga Pao-tingfu — martyrernas stad — vunnos 470 själar. Vid Pekings universitet var det 300 studenter och vid Tungchou högskola 110, som bekände sig vilja följa Jesus. Vid båda dessa läroanstalter var det många af den studerande ungdomen, som fattade ett heligt beslut att ingå i Herrens tjänst och afsade sig alla lockande framtidsutsikter i världen. Vid medicinska anstalten i Tungchou afgåfvo 22 studenter det vittnesbördet, att de ej blott ville bli läkare för kroppen utan också för själen för så många, de kunde nå.

Trots dessa stora framgångar och de många utmärkelser, som kommit Ding till del, är han alltjämt samme tillbakadragne, ödmjuke man. Man tycker sig i honom, i hans stilla väsen och hängifna ande, se en Johannesbild.

Så har då Herren i Kina börjat uppväcka tjänare åt sig, genom hvilka han förhärligar sitt namn.

(Efter Missionary Review.)

Guds underbara verk i Korea.

(Ur »Korea for Christ» af G. Davis.)

III.

(Forts.)

D:r Underwood slutade här sin berättelse om Guds märkliga ledning i missionens historia i Korea, men vi voro ännu flera timmars väg från vår bestämmelseort. Och då tåget helt långsamt skred framåt, togo vi tillfället i akt att bedja honom berätta för oss om några af de underbara bönhörelser, han under sin långa vistelse i landet fått bevittna. Han var med härom och fortsatte:

Koreanerna äro själfva öfvertygade om, att framgången i missionen utgör ett direkt svar på bön. De koreanska kristna komma genom sin enfaldiga barnatro på Gud både missionärerna och oss kristna i allmänhet på skam. Gud är för dem den himmelske Fadern eller, som de vanligen säga, »Far», och de tro fullt och fast, att han är allsmäktig, att han förmår göra allt, som de bedja honom om, och att han vill göra dem allt godt.

Se här ett exempel på deras trosenfald. Till en trakt af Korea, där ännu inga missionärer funnos, hade några evangelier funnit vägen, och som en frukt däraf hade en församling bildats. När missionärerna första gången besökte distriktet, funno de en stor skara, som begärde att få bli upptagen i församlingen. Många ibland dessa hade varit troende två, tre år. Min uppgift var att söka få reda på deras andliga ståndpunkt. Ibland dem var en gammal man, som mycket tillfredsställande besvarade alla till honom framställda frågor. Slutligen tillfrågades han, om han trodde på bönen. »Jag kan inte annat än tro», svarade han, »då jag själf blifvit så underbart bönhörd».

Ett par frågor till, och han berättade alltsammans. Jag fann efteråt, att hans erfarenhet var vida känd. Den gamle mannen, hvars namn var I, hade sitt hem i en dalgång, hvilken ofta var utsatt för öfversvämningar. Sommaren efter sedan han och hans familj kommit till tron på Kristus, steg vattnet vid slutet af regntiden så hastigt och rusade fram med en sådan våldsamhet, att det var tydligt för alla, att hela byn var dömd till undergång. Nästan alla invånarne förde i hast undan så mycket de kunde af sina ägodelar och togo sedan själfva sin tillflykt till höglandet. De bådo enträget I och hans familj att följa med. I svarade, att allt, hvad han ägde på jorden, fanns i hans hus, och att förstördes det, så återstod honom intet. Han förklarade vidare för dem, som sökte öfvertala honom att fly, att han hade intet att frukta. Gud var hans Fader och himmelen hans hem. Gud kunde beskydda honom och hans kära just där i huset, men om han ville taga dem till himmelen, så voro de redo att gå.

Tillsammans med sin hustru och sin son, båda allvarliga troende, framlade I därpå helt barnsligt sin sak för sin Fader.

»Hvad tror du väl, att Far gjorde?» fortsatte han. »Jo, han lät ett stort pilträd uppryckas med rötterna, förde det med strömmen och lade det just bakom min stuga, och så räddades den, den enda i byn. Hurn skulle jag kunna annat än tro på bön, då jag fått en sådan bönhörelse?»

(Forts).

"Han såg dem vara i nöd."

En af Svenska baptistmissionens missionärer, fröken *Ester Wahlin*, stationerad i Kiaochow i Shantung skrifver i bref af den 1 febr.:

»Från Mandschuriet, där pesten rasar vildt, har den blifvit förd ända hit dels genom kineser, som rest hit för

att fira nyåret, dels genom sådana, som sökt fly undan faran. I ett hem här i staden ha af 8 personer 7 dött. Det går förfärligt hastigt, på 2—3 dar, stundom endast några timmar. Patienten har sjukdomen 5 dar, innan den bryter ut. Under denna tid vet han ej af att han har den, men smittar i alla fall ifrån sig. Här i Kiaochow ha redan öfver 20 fall förekommit.

Vi försöka vara så försiktiga, vi kunna, men det är ju ej så lätt, helst som kineserna själfva inte äro försiktiga. Så t. ex. ha vi till närmaste granne en sedan 2 veckor tillbaka död person. När liket kan begrafvas, kunna vi ej säga, ty släktingarna bo i Peking. Mandarinen gör intet för att få folket att vara försiktigt. I går öppnades teater här i staden ute i det fria, och tusenden samlas där dagligen . . .

Våra egna möten äro inställda. Ingen af oss kan göra något arbete, så länge sjukdomen pågår . . . Pesten är äfven i Chefoo. Såväl Rinells som Lindbergs ha fått taga hem sina barn. Hur det kan bli, veta vi inte. I alla händelser äro vi under Guds allsmäktiga hand. Han är det mäktigaste hägnet.»

Så långt ur vår systers bref. Må det mana oss till brinnande förbön för dessa kära syskon och andra, som befinna sig i pestsmittade distrikt, att Herren må vara som en skyddande mur omkring dem. Och må vi äfven bedja, att Herren genom detta tuktans ris öfver Kina får böja mångas hjärtan till att söka frälsningens väg!

Axplock ur bref.

Ett litet begrepp om hvad det vill säga att resa i Kina, och hur våra syskon ha det vid besök på s. k. utstationer, få vi genom följande rader af br. *D. Landin*. Han skrifver:

Till den utstation, som ligger längst aflägsen från *Ishi* missionsstation, ha vi blott mellan 4—5 mil. Och likväl motsvarar stundom en sådan resa på grund af de kinesiska vägarnes och fordonens beskaffenhet, hvad tiden beträffar, en järnvägsresa mellan Göteborg och Stockholm.

Vid framkomsten har man intet hotel att ta in i, »inga rum för resande» utan oftast blott en huslänga, upptagande predikolokal och några på människor och kanske äfven möbler tomma rum. Under den varma årstiden är ju obehaget häraf ej så stort, men under vintern, när rumstemperaturen stundom är under fryspunkten, känns det ju litet pröfvande att efter en dagsresa i skarp köld gå till hvila i ett kallt rum. Härtill kommer, att i värsta fall både vatten och bränsle saknas.»

Så långt ur brefvet. Men månne icke dessa enkla rader gifva oss mycket att tänka på? Mana de oss icke att ännu mer i kärlek och förbön ihågkomma våra missionssyskon, hvilka så att säga i vårt ställe föra Herrens strider, och hvilkas hela lif för Herrens skull är en kedja af umbäranden och försakelser?

Den indiska furstinnans docka.

En missionärs berättelse ur verkligheten för våra små.

»Nej, se, där ligger en blank krona!» Och härmed lutade sig den talande, en ung flicka, ned mot gatan och tog upp ett silvermynt, som någon av de många fotgängarna tappat. Att på en gata i London få reda på ägaren var naturligtvis ingen tänkbarhet.

Systern skrattade och yttrade på skämt: »Få se, hur länge du kommer att behålla den kronan.»

Glatt samspråkande fortsatte de unga flickorna sin väg.

»Nej, se där, just vad jag ville ha!» utbrast den äldsta och stannade framför ett bodfönster, »en docka med rörliga leder för 1 kr. 50 öre!»

»Var det inte det, jag sa'?» inföll den yngre, »nu reser din krona.»

»Ja, *den* dockan *måste* jag ha,» blev svaret, och nästa ögonblick hade det nyss hittade myntet jämte en 50-öring vandrat över till en annan ägare.

På eftermiddagen började de unga flickorna sy kläder åt den nyköpta dockan. De brukade varje år skicka klädda dockor till en kvinnlig missionär i Indien, som bland detta lands små mörkhyade flickor fann tacksamma avnämare. Vid detta tillfälle var det ingen tid att förlora, ty en låda med varor skulle avgå nästa morgon, och det skulle dröja veckor, ja, månader, innan en ny sändning skulle avgå.

Flickorna arbetade också flitigt, och snart var dockan försedd både med underkläder och en vacker klädning. Men hon skulle också ha en kappa. »Kära Anna», utbrast den yngre systern, »nu fruktar jag, att vi stå oss illa.» — »Hur så?» — »Jo, vi ha bestämt inte en enda lapp, som duger till kappa» — »Å, jag skall se efter; jag *måste* få reda på något, som duger,» förklarade Anna.

Efter några ögonblick kom hon tillbaka. »Det här är det enda, jag får tag i, men det kommer att bli en utmärkt kappa!»

»Vad tänker du på? Minns du inte, att våra vänner i Indien sagt, att *blått* är den enda färg, som är olämplig?»

»Ack, det kan inte hjälpas. Vi ha rakt inte något annat, som passar.»

Till sist var dockan färdig och riktigt näpen. De båda systrarna betraktade den med belåtenhet och lade sedan omsorgsfullt in den i papper.

Tidigt nästa morgon gick Anna till den fröken, som ombesörjde skickningen till Indien. Packningen av en stor låda hade avslutats aftonen förut, och locket skulle just spikas på, då dörren öppnades och den unga flickan inträdde med sin docka.

»O, jag ser», utbrast hon, »att jag kommer riktigt i sista minuten. Men det här lilla paketet må väl ändå få rum?» — »Det blir allt svårt att få det med. Lådan är alldeles full.» — »O, snälla fröken, ni får lov att bereda det en liten vrå!»

Den snälla fröken vände och vände på några af de redan nedlagda sakerna, och hur det var, lyckades hon till sist få ned den lilla dockan, som låg där i sitt pappersgömsle, utan att något på omslaget angav paketets innehåll. Och så var den snart, tillsammans med de andra kärleksgåvorna, ute på det vida havet med det avlägsna Indien som mål.

* * *

En indisk furste, som önskade, att hans unga hustru skulle få undervisning i engelska språket, skickade en dag bud på en kvinnlig missionär och frågade, om hon ville åtaga sig fnrstinnans nndervisning.

Missionären svarade, att hon med glädje gjorde det.

»Men ni förstår,» yttrade fursten, »att jag inte vill, att ni skall intressera henne för er religion eller låta henne läsa i er bibel.»

»Då kan jag inte åtaga mig hennes undervisning,» svarade missionären bestämt. »Om er maka vill lära sig engelska av mig, då måste hon lära sig läsa ur den Heliga Skrift.»

Fursten ryckte på axlarna. »Jag vet, att ni gör er sak bra, så jag måste väl låta er få er vilja fram.»

Från denna dag fick furstinnan regelbundna besök af den engelska missionären, och det visade sig snart, att hon gjorde goda framsteg i språket.

Långt innan hon kunde läsa rent, hade hennes lärarinna många gånger berättat för henne om Jesus och hans kärlek. En dag vände hon sig till sin kristna vän och frågade: »Tror ni, att er Gud vill besvara en indisk kvinnas bön?»

»Ja, det är jag alldeles viss om att han vill.»

»Är ni *alldeles* säker på det?» — »Ja, det är jag.»

»Då,» sade furstinnan sakta, »skall jag sätta er Gud på prov. Jag har bett honom skicka mig något, och nu får jag se, om han svarar.» — »Nå, får jag veta, vad ni bett honom om?» — »Nej, det är min hemlighet. Men längre fram skall jag tala om det för er.»

Missionären, som innerligt fästat sig vid sin lärjunge, bad dagligen mycket för henne men sade ingenting mer om den omnämnda saken.

Furstinnan var den, som först vidrörde den. »Lärarinna,» sade hon en dag, »nu skall jag tala om min hemlighet.» — »Ja, gör det!»

»Jo, jag har bett er Gud, att, om han verkligen hör en indisk kvinnas bön, han skall svara med att skicka mig *en docka med rörliga leder, klädd i blå kappa.*»

Lärarinnan, som hade riktigt svårt att icke uttrycka sin förvåning över en så ovanlig anhållan, svarade:

»I morgon vänta vi en sändning saker från England. Vi få då se.»

Under större delen af natten låg hon vaken, bad och undrade, hur Herren skulle svara. Nästa morgon anlände den stora lådan från hemlandet, och med stor iver läste missionären igenom den långa förteckningen på saker. Men ingen docka stod med på listan!

Hennes mod sjönk, och tårar kommo i hennes ögon.

»Vad skall furstinnan säga, när jag omtalar detta?»

Hon gick fram till lådan och tog upp ett paket — i olikhet med de övriga paketen utan nummer och påskrift. Vad kunde det innehålla? Hon avtog hastigt omslaget, och — där låg en docka med rörliga leder och blå kappa! Missionären ilade till furstinnans bostad.

Införd i hennes rum räckte hon fram den lilla dockan med orden: »Se här, de vitas Gud har besvarat er bön.»

Stor var den unga furstinnans glädje, när hon höll den efterlängtade gåvan i sin hand. Men strax därpå vände hon sig till sin kristna lärarinna och sade långsamt och allvarligt:

»Jag bar bara talat om för er ena hälften av min hemlighet; nu vill jag tala om den andra. *Jag lovade er Gud, att om han hörde min bön, skulle jag för återstoden av mitt liv tjäna honom, och nu vill jag göra det.*»

Och den unga furstinnan höll ord.

Geo. A. Angus.

Hemvändande missionärer.

Missionär och fru *G. Ad. Stålhammar* med barn skulle den 1 april lämna Shanghai och torde vara att förvänta till hemlandet i början af juni.

Äfven d:r och fru *Whitfield Guinness* komma att i vår lämna Kina i ock för en välbehöflig hvila delvis i England, delvis i Sverige.

För S. M. K:s Missions- och Bönekretsar.

Till en missionsvän här hemma har kommit ett bref från br. *A. Ericson*, hvarur vi här nedan meddela ett utdrag, bedjande, att hvarje missionsvän måtte taga hans ord liksom direkt till sig. Han skrifver:

»Det är alltid kärt att få höra något från dig, och jag vore så tacksam, om du ock i fortsättningen ville ihågkomma mig med något uppmuntringsord och med några underrättelser hemifrån. Tro mig, vi missionärer ute på fältet äro i behof af de hemmavarande missionsvännernas förböner såväl som af deras kärlek och medarbete. Hedendomens mörker, likgiltighet och slöhet och mer än en gång fientlighet möta oss ofta, ofta i vårt arbete. Men Gud vare tack, som gifver oss segern genom vår Herre Jesus Kristus! Herren tar dock ut ur hednafolkens led en skara, som följer i Lammets fotspår och bär den korsmärkta dräkten. Gud vare lof och pris för dessa älskade medsyskon i tron, ryckta ut ur hedendomens mörker! Herren föröke deras antal, att det må bli en skara så stor, att ingen den räkna kan! — — —

Bed för oss *missionärer*, att Herren måtte få *fylla oss hvar och en med sin Helige Andes fullhet!* Vi behöfva döpas med den Helige Ande och med eld. Bed för *församlingarna*, att de måtte växa i yttre såväl som i inre hänseende; bed för *våra kära kristna*, män och kvinnor, att de måtte växa i vår Herre Jesu Kristi nåd och kunskap, att de i sitt lif måtte förhärliga Herrens namn; bed för *alla skolor* — goss- som flickskolor — att alla eleverna måtte lämna sina hjärtan åt Herren Jesus; bed för *evangelii förkunnare* på gator, torg, vägar, marknader eller inne i predikolokalerna; bed för *bibel-* och *traktatförsäljningen* och för *det frivilliga utdelandet af det tryckta ordet!*

»Men vi vilja ägna oss ständigt åt bönen och ordets tjänst.» (Apg. 6: 4). »Bedjen, och eder skall varda gifvet.» »Bedjen utan återvändo.» —

Till dessa böne- och tacksägelseämnen bedja vi få lägga de i artikeln »Hemarbetet» omnämnda och likaså de af br. H. Linder angifna (sid. 50—52.)

S. M. K:s tre kvinnliga missionärskandidater (sid. 51.)

Att Herren i nåd må hejda pestens framfart (sid. 55.)

De på hemfärd stadda missionssyskonen.

Bröderna Berglings och Österbergs missionsresor i vårt land.

Kommen ihåg jullådorna!

Svenska Boktryckeri-Aktiebolaget, Stockholm, 1911.